

בית משפט לענייני משפחה בקריית שמונה

ת"ע 15505-08-19 ס' נ' א' (המנוח) ואח'

ת"ע 15611-08-19 ס' נ' ע'

תיק חיצוני:

בפני כבוד השופט רן ארנון

תובעת

ר' ס'

באמצעות ב"כ משרד עו"ד יוסף נאזם אברהים

נגד

נתבעים

1. יורשי ו' א' (המנוח)
באמצעות ב"כ עו"ד חליל מסאלחה

2. האפוטרופוס לנכסי נפקדים
באמצעות פרקליטות מחוז צפון

פסק דין

בפניי בקשה למתן צו ירושה לעיזבון המנוח **** ז"ל (להלן: "האב המנוח"), אביה של המבקשת **** (להלן: "המבקשת") והמשיב 2 – **** ז"ל (להלן גם: "****") וההתנגדות לה.

רקע:

1. המבקשת, הוריה ואחיה חיו בכפר **** ברמת הגולן עד לפרוץ מלחמת ששת הימים.
2. אביה, **** ז"ל הלך לעולמו בשנת 1960 בסוריה. אין בנמצא תעודת פטירה, משכך, הגישה המבקשת בקשה להצהרת מוות ביולי 2017 (ת"ע 8180-07-17). ביום 7/8/2018 ניתן פסק דין הקובע כי המנוח נפטר ביום 10/10/1960.
3. יורשי המנוח הם אשתו וחמשת ילדיו.
4. לאחר פרוץ מלחמת ששת הימים, בשנת 1967, עברו האם ושלושה אחים להתגורר על אדמות סוריה. הבת המבקשת **** ואחיה **** נשארו ב****. האם נפטרה בשנת 2000 ואח נוסף – ****, נפטר בשנת 2010, שניהם נפטרו בסוריה.
5. בהמשך להצהרת המוות הגישה המבקשת בקשה לרשם לענייני ירושה בקשר לעיזבון האב המנוח. המשיב 2 התנגד לבקשה בטענה לחוסר סמכות, זאת מאחר שלטענתו האב המנוח

בית משפט לענייני משפחה בקריית שמונה

ת"ע 15505-08-19 ס' נ' א' (המנוח) ואח'

ת"ע 15611-08-19 ס' נ' ע'

תיק חיצוני:

- נפטר שנים לפני שהכפר סופח לישראל וכי אין בישראל נכסים הרשומים על שמו, ולפיכך אין כל זיקה הקושרת אותו לישראל ומעניקה סמכות דיון כאן.
6. המבקשת מצדה טענה כי למנוח אדמות בבעלותו בתוך הכפר ומחוצה לו, עובדה המקנה סמכות לביהמ"ש, ולגביהן מבוקש לקבוע כי הן חלק מעיזבונו של האב המנוח אשר יש לחלק בין יורשיו. ברם, בשלב זה, כאמור, הבקשה היא למתן צו ירושה בלבד.
7. כידוע, מקרקעי הכפר וסביבתו אינם מקרקעין מחולקים ומוסדרים, ואינם רשומים ברשות מקרקעי ישראל. המקרקעין מנוהלים תחת שיפוטה של המועצה המקומית של היישוב, אשר הרישום בה מתבסס על הצהרת בעלי קרקעות או מידע היסטורי קיים. חרף היעדר רישום מסודר בעלי הקרקעות בכפר נוהגים בהם מנהג בעלים.
8. נוכח הטענה כי קיימים יורשים נוספים בסוריה שאינם חלק מההליך צורך האפוסטרופוס לנכסי נפקדים כצד להליך.
9. יוער כי תחילת ההליכים בין הצדדים בתביעה לפירוק שיתוף (תמ"ש 8174-07-15), שהוגשה על ידי המבקשת כנגד המשיב 2 ובנו. במסגרת הליך זה הוגשו תצהירים של שלושה ממכובדי הכפר שהצהירו כי **** הוא הבעלים של אדמות שהועברו אליו על ידי אביו המנוח ****, וכי **** העבירן לידי בנו בשנות ה-90. תצהירים אלה הוגשו בשנית במסגרת תיק זה.
10. במשך ההליכים נפטר ****. הוגשה הודעה לפיה היורשת הבלעדית של **** היא אשתו **** והיא באה בנעליו. למרות האמור, אשת הנתבע 2 לא הגישה תצהיר מטעמה, תחת זאת הוגש תצהיר מטעם בנו של **** – ****.
11. ביום 17/09/2020 התקיים דיון הוכחות.
12. אציין כי עוד קודם לדיון ההוכחות קבעתי בהחלטה מיום 3.6.2020 כי השאלה העומדת בבסיסו של תיק זה היא האם בעת פטירתו של האב המנוח היו נכסים השייכים לו בישראל. ברי, כי בהיעדרם של נכסים בישראל השייכים לאב המנוח בעת פטירתו, אין לבית משפט זה סמכות בינלאומית להוציא צו ירושה, וממילא דינה של הבקשה להידחות.
13. לטענת המבקשת האב המנוח החזיק בבעלותו אדמות ונכסים בכפר **** ומחוצה לו הכוללים קרקע מיועדת למגורים בשטח של כ- 3,000 מ"ר וכן קרקע חקלאית בשטח של 150 דונם, עד לפטירתו בשנת 1960, ושטחים אלה ניתנו לה ולאחיה בירושה.
14. מכאן שאין בסיס לטענות **** ז"ל כי לבית המשפט אין סמכות שעה שלמנוח לא היו נכסים בישראל בעת פטירתו. לדבריה, בתקופה שבין פטירת האב לבין פרוץ מלחמת ששת הימים,

בית משפט לענייני משפחה בקריית שמונה

ת"ע 15505-08-19 ס' נ' א' (המנוח) ואח'

ת"ע 15611-08-19 ס' נ' ע'

תיק חיצוני:

היא ואחיה עיבדו מקרקעין אלה. עוד לדבריה, לאחר המלחמה השתלט *** על המקרקעין ונישל את ייתר בני המשפחה.

15. לטענתה, אין מחלוקת כי האב המנוח החזיק במקרקעין בכפר ומחוצה לו. אדרבא, גם המשיב 2 טען כי האב המנוח החזיק במקרקעין אך טען כי אלה הועברו לידיה במתנה. לשיטת המבקשת כל הקרקעות בהן החזיק *** ז"ל הן חלק מעיזבונה של המנוח אשר *** השתלט עליהן ולאחר מכן העבירן לבנו.

16. לאור האמור נטען כי קיימת לביהמ"ש דגן הסמכות לדון בבקשה. מבוקש להורות על מתן צו ירושה ולקבוע כי חרף היעדר הרישום כדן, המקרקעין שבמחלוקת הם בבעלות המנוח ומהווים חלק מעיזבונה.

17. המבקשת מפנה לאפשרות כי בסמכות בית המשפט ליתן צו ירושה בהתאם לפקודת הירושה ובפרט סעיף 26(3) לפקודת הירושה, וזאת נוכח העובדה כי המנוח נפטר עוד בטרם חוקק חוק הירושה ולפיכך ניתן להחיל על מקרה זה את הוראות פקודת הירושה.

18. יצוין כי גם בהוראות הפקודה נדרש כי המנוח יתגורר בשטחי פלשתינה (א"י), או לכל הפחות, יחזיק בנכסים או עסקים. מכאן שאף לפי הפקודה, בהיעדר נכסים או זיקה לישראל (או פלשתינה א"י), לא ניתן להוציא צו ירושה אחר המנוח.

תגובת האפוטרופוס לנכסי נפקדים (להלן: "המשיבה 4"):

19. בעת עזיבתם לסוריה החזיקו אשת המנוח ושלושה מילדיהם חלק מעיזבונה. בשנת עזיבתם 1967 היה הכפר תחת ממשל צבאי. בהתאם להוראות חוק נכסי נפקדים, התש"י-1950 (להלן: "חוק נכסי נפקדים") נקבע כי רכוש שבעליו החוקי עזבו, יוקנה לממונה על נכסים נטושים.

20. רק בשנת 1981 נכלל הכפר חלק ממדינת ישראל והוחל עליו החוק הישראלי. תקנות רמת הגולן (הוראות מעבר)(מס' 3), תשמ"ב-1982, קבעו כי מעתה יוקנו הנכסים הנטושים לאפוטרופוס לנכסי נפקדים לפי חוק נכסי נפקדים, תש"י-1950.

21. מכאן שחלקם של האם ושלושת היורשים שעזבו לסוריה מוקנה לאפוט' על פי חוק, כך שפטירתו אינה מעניקה מנכסיו לנפקדים.

22. נטען כי אין משמעות לשאלת היקף הנכסים ומיקומם שעה שצו ירושה הינו במהותו דקלרטיבי בלבד ומטרתו קביעת היורשים בלבד. לפיכך לעמדת המשיבה 4 יש לדון אך בטענות הרלוונטיות לאופן חלוקת נכסי המנוח.

בית משפט לענייני משפחה בקריית שמונה

ת"ע 15505-08-19 ס' נ' א' (המנוח) ואח'

ת"ע 15611-08-19 ס' נ' ע'

תיק חיצוני:

23. אין כל נפקות למחלוקת בשאלת העברת הזכויות בין האב המנוח לבנו *** ומ' לבנו *** שכן סמכות בית המשפט מצטמצמת להצהרה באשר לזהות היורשים וחלקם בעיזבון.

24. המשיבה 4 מפנה לסעיף 136 לחוק הירושה המקנה סמכות בתי המשפט הישראליים לדון בירושת אדם אשר ביום מותו חי בישראל או שהניח אחריו נכסים בישראל. לטענתה, שעה שאין חולק כי המנוח *** לא נפטר בישראל, הרי שאם יתברר כי המנוח הותיר אחריו נכסים המצויים בתוך שטחי ישראל, תהיה לבית המשפט הסמכות לדון בשאלת צו הירושה. אם וכאשר יינתן צו ירושה יש לציין כי היורשים המתגוררים בסוריה – נפקדים, וחלקם שייך למשיבה 4.

25. כמו כן טענה המשיבה 4 כי לבית המשפט המחוזי הסמכות לדון בכל שאלת הנפקדות וטענות העולות בהקשר זה. אציין כי שאלת הנפקדות כלל לא עלתה בפני והיא שאלה מוקדמת שכן בטרם שאלת הנפקדות יש לקבוע האם הותיר המנוח נכסים בישראל.

26. באשר לשאלת הסמכות טענה המשיבה 4 כי עמדתה היא כי ככל שייקבע שלמנוח היו נכסים בשטח ישראל בעת פטירתו אזי שלבית המשפט בישראל סמכות לדון בבקשה.

טענות ב"כ המשיב 2

27. המשיב 2 משליך יהבו על שאלת הסמכות. לשיטתו החוק קובע מפורשות כי על מנת שבית המשפט בישראל יקנה סמכותו להוציא תחת ידיו צו ירושה חייב להתקיים אחד משני התנאים המנויים בחוק:

א. מקום מושבו של המנוח ביום מותו היה בישראל.

ב. המנוח הניח נכסים בישראל.

28. המשיב 2 מציין כי לגבי התנאי הראשון אין חולק כי מקום מושבו של המנוח ביום מותו לא היה בישראל. לגבי התנאי השני נטען כי לא הוכח ולו בדל ראיה כי למנוח היו נכסים בישראל.

29. עוד נטען כי הטענות בדבר בעלות בנכסים של המנוח סותרות את הרישום בספרי המועצה מזה עשרות שנים. ומשכך מדובר בטענה בעל פה הסותרת מסמך בכתב ולפיכך דינה להידחות.

דיון והכרעה:

האם לבית המשפט הסמכות להוציא למנוח צו ירושה?

בית משפט לענייני משפחה בקריית שמונה

ת"ע 15505-08-19 ס' נ' א' (המנוח) ואח'

ת"ע 15611-08-19 ס' נ' ע'

תיק חיצוני:

30. אין מחלוקת שהמנוח לא היה תושב ישראל ולא התגורר בישראל בעת פטירתו. המחלוקת היחידה שיש לברר היא האם בעת פטירתו היו למנוח נכסים בישראל. ככל שהתשובה לכך היא חיובית אזי המנוח נכנס להגדרה של מי שניתן להוציא עבורו צו ירושה, אם לאו, אין לבית המשפט סמכות לדון בירושת המנוח.

31. לאחר שבחנתי את הראיות שבפני ושמעתי את העדים הגעתי לכלל מסקנה כי למנוח **** ז"ל לא היו נכסים על שמו בישראל בעת פטירתו בשנת 1960. להלן נימוקי.

המסגרת הנורמטיבית

32. המנוח **** נפטר בשנת 1960, לפני חקיקת חוק הירושה, תשכ"ה-1965, על כן חלה בענייניו פקודת הירושה (להלן: "הפקודה").

33. סעיף 3 לפקודת הירושה קובע את הסמכות לדון בצוואת אדם:

3. (1) לבתי המשפט האזרחיים יהא שפוט יחיד בכל העניינים הנוגעים לירושתו ולאשור צוואתו של כל נתין פלשתינאי (א"י), ושל כל אדם אחר שאינו נכרי:

בתנאי שאותו נתין או אדם אחר לא היה בשעת מיתתו מושלמי או בן לאחת העדות הדתיות.

(2) כמו כן יהא להם שפוט יחיד בכל המקרים שיתגלע בהם סכסוך בנוגע לירושתו או לצוואתו של נכרי שאינו מושלמי.

(3) היה יהא להם שפוט מקביל לשפוטם של בתי הדין של העדות הדתיות בעניינים הנוגעים לירושתם של בני העדות הדתיות שאינם נכרים, פרט לאותם מקרים שנמסר בהם שפוט יחיד לבתי הדין של העדה.

34. אין חולק כי בעת פטירתו לא היה המנוח נתין פלשתינאי/אזרחי אלא היה אזרח סורי לחלוטין. עוד מוסכם, כי האב המנוח היה בן העדה המוסלמית לפיכך הדין החל לכאורה הוא הדין השרעי ולפי הפקודה לבית הדין השרעי סמכות ייחודית לדון בענייניו. עניין זה קבוע גם בסעיף 6 (1) לפקודה שזו לשונו:

שפוט היחיד אשר לבתי הדין המושלמיים

6 (1) לבתי הדין המושלמיים יהא שפוט יחיד בכל העניינים הנוגעים לירושת נכסי מת מושלמי, בין עפ"י צוואה ובין באופן אחר.

בית משפט לענייני משפחה בקריית שמונה

ת"ע 15505-08-19 ס' נ' א' (המנוח) ואח'

ת"ע 15611-08-19 ס' נ' ע'

תיק חיצוני:

35. ב"כ המבקשת מפנה בענין הסמכות לסעיף 26(3) לפקודה שזו לשונו:

"בשפוט ישמש בית המשפט המחוזי של המחוז אשר בו התגורר המת או שבו היה מקום עסקיו ביום מותו; ואם לא היה למת מקום מגורים או מקום עסקים בפלשתינה (א"י), יהא השפוט מסור לבית המשפט המחוזי של אותו המחוז שבו נמצא כל נכס המהווה חלק מעזבונו של המת; או, באין נכסים כאלה, יהא השפוט מסור לבית המשפט המחוזי שבירושלים"

36. השימוש בסעיף זה לצורך מבחן הסמכות הבין לאומית הוא שגוי. מנוסחו של סעיף זה עולה כי הוא עוסק בירושת אדם שכבר הוקנתה לבית המשפט הסמכות לדון בה מכח סעיף 3 לפקודה, ועניינו הוא באיזה מבתי המשפט המצויים בפלשתינה (א"י). כפי שהוכח לעיל, לבית המשפט האזרחי אין כלל סמכות לדון בירושתו של אדם מוסלמי שבענינו יש סמכות ייחודית לבית הדין הדתי. עוד יוער, כי גם סעיף זה קושר קשר ישיר והדוק בין מקום פטירתו של המוריש ומקום עסקיו או נכסיו של המוריש לצורך קניית סמכות, אם כי, כאמור, סעיף זה דן במובהק בסמכות מקומית ולא סמכות בין לאומית.

37. גם אם נפנה לחילופין לחוק הירושה, קובע סעיף 136 לחוק את סמכות בית המשפט לדון בירושת אדם כך:

136. בית משפט בישראל מוסמך לדון בירושתו של כל אדם שמושבו ביום

מותו היה בישראל או שהניח נכסים בישראל.

38. כאמור, גם במקרה זה אין המנוח עונה על ההגדרה שבחוק המקנה סמכות לבית המשפט בישראל לדון בירושתו, שכן אין כל מחלוקת כי בשעת פטירתו לא היה מקום מושבו של האב המנוח בשטח ישראל.

באשר לשאלת מיקום נכסיו בשטח ישראל גם לכך אני סבור כי התשובה היא שלילית. להלן נימוקיי.

מצב המקרקעין

39. אדמות הכפר **** אינן רשומות ואין לגביהן חלוקה מסודרת בלשכת רישום המקרקעין. ניהול הקרקעות נעשה במועצה המקומית המנהלת רישום בעלי הקרקעות המתבסס על הצהרות בעלי האדמות ומידע היסטורי הקיים במועצה.

בית משפט לענייני משפחה בקריית שמונה

ת"ע 15505-08-19 ס' נ' א' (המנוח) ואח'

ת"ע 15611-08-19 ס' נ' ע'

תיק חיצוני:

40. בספר הזכויות של המועצה המקומית מפורט כי למר ****, בנו של **** ונכדו של המנוח ****, רשומות זכויות בשטח של כ-150 דונם משנת 1992 שקיבל במתנה מאביו.

41. חיזוק לטענה כי המקרקעין ניתנו ל**** שנתן אותן לבנו **** ניתן למצוא במסמך שצורף לתצהיר התובעת, ממנו עולה כי חלק מבעלי הקרקעות מקבלים פיצויים מהמדינה (צה"ל) בגין השימוש בקרקעות אלה (למשל הנחת מוקשים). מהרישום במועצה המקומית עולה כי אחד ממקבלי הפיצויים הוא מר **** (ר' נספח ג' לתצהיר התובעת).

42. חיזוק נוסף ניתן למצוא בתצהירים שהוגשו כאמור בתיק פירוק השיתוף וצורפו דווקא על ידי המבקשת לתיק זה. העדים, מנכבדי הכפר, ****, **** ו-**** הצהירו כי הם בני גילו של **** אשר מוכר להם באופן אישי וכי ידוע להם כי למנוח **** היו אדמות אותן נתן במתנה ל-**** בנו לפני פטירתו, וכי **** העביר את האדמות הרשומות על שמו לבנו הבכור בשנות ה-90. עוד הצהירו כי זה הנוהג בכפר לפיו נעשית העברת בעלות במקרקעין לבן הבכור עוד בחיים.

43. יוער כי ב"כ המבקשת לא חקר את המצהירים על תצהיריהם חרף זימונם, למעט מר **** שנחקר בקצרה, וחקירתו נעשתה על מנת לאמת את האמור בתצהירו. שני המצהירים הנוספים כלל לא נחקרו. למעשה המבקשת לא סתרה את האמור בתצהירי העדים, ואף ניסתה להיבנות, מהם שכן נרשם בהם כי האב המנוח היה בעבר בעלים של אדמות שחלקן, ככל הנראה, בשטח ישראל. ברם, בתצהירים של מר **** ומר **** נרשם במפורש כי האב המנוח העביר את האדמות לבנו **** לפני פטירתו (סעיף 6 לתצהיר). בעדותו של מר **** נרשם כי הנוהג והמסורת בכפר היא כי האב מעביר את האדמות לבנו הבכור עוד בחייו. עדויות אלה, כאמור, לא נסתרו והעדים אף לא נחקרו.

44. המסקנה המתבקשת, ולמעשה המסקנה האפשרית היחידה, היא כי לאב המנוח היו בעבר אדמות, לרבות בשטח ישראל, ברם, אדמות אלה הועברו על ידו לבנו **** עוד בחייו ופועל יוצא מכך הוא כי בעת פטירתו לא היו לאב המנוח כל נכסים בישראל.

45. ולעניין זה יודגש: השאלה אינה האם היו אי פעם אדמות ונכסים שהיו שייכים למנוח. השאלה היא האם בעת פטירתו היו למנוח נכסים בישראל. על פי חומר הראיות בפני, לרבות תצהירי העדים, התשובה על כך שלילית.

ראיות המבקשת ועדותה

46. עדותה של המבקשת הייתה רצופת סתירות וחוסר דיוק באופן המקשה מאד ליתן בה אמון או ליצר תשתית עובדתית על יסוד עדותה. כך למשל, המבקשת לא ידעה לומר מה יום פטירתו

בית משפט לענייני משפחה בקריית שמונה

ת"ע 15505-08-19 ס' נ' א' (המנוח) ואח'

ת"ע 15611-08-19 ס' נ' ע'

תיק חיצוני:

של אביה המנוח. עוד טענה כי מאז מות האב ועד למלחמת ששת הימים היא וילדיה החזיקו באדמה ועיבדו אותה. טענה זו אינה מתקבלת על הדעת ואינה מתיישבת עם העובדות. האב המנוח נפטר בשנת 1960 אך בנה הבכור נולד בשנת 1965 – כ-5 שנים לאחר פטירת האב, ובשנת 1967 חלק מהילדים כלל לא נולדו וודאי שלא יכלו לסייע בעיבוד האדמה.

- ש. **האם **** מחזיק באדמות מיום פטירתו של אביך או אחרי המלחמה**
ת. אחרי המלחמה.
- ש. **מיום שנפטר אביך ועד למלחמה מי החזיק באדמה**
ת. אני.
- ש. **אמרת אנחנו, מי זה אנחנו**
ת. אני והילדים.
- ש. **מי זה הילדים**
ת. הילדים שלי. יש לי ארבעה ילדים למעט אחד שהוא לא במנין.
- ש. **בני כמה הם.**
ת. לא יודעת.
- ש. **תוכלי לעיין בתעודת הזהות כדי לראות מה הגילאים של הילדים.**
ת. בתעודת הזהות רשום ש*** הבכור יליד 1965, *** 1967, *** 1968, *** 1970, *** 1971, *** 1972, *** 1977.
- ש. **איך אמרת שעיבדת את האדמות עם ילדיך אם כולם נולדו לאחר המלחמה.**
ת. איך אחרי המלחמה? הם נולדו לפני המלחמה.... אחרי שמסבירים לי אין לי תשובה לזה.
- (ר' עמ' 4, שורות 1 – 15)

47. יש באמור כדי לפגום במהימנותה באשר להחזקת את האדמות לאחר פטירת האב המנוח.
48. בנוסף הגישה המבקשת מסמך סורי שהוכן במסגרת תיק הצהרת המוות, עליו חתומים לכאורה אמה והאחים שנותרו בסוריה. אומנם, מטבע הדברים, לא ניתן היה לזמן את המצהירים למתן עדות, המצהירים מתגוררים בסוריה והם אזרחי סוריה. אך גם אם אבקש להקל על המבקשת ולקבל את אותה הצהרה הרי שהמבקשת עצמה סתרה את תוכנה בעדותה.
- ש. **את צירפת לבקשה שלך לצו הירושה תצהיר על כך שההורים שלך נפטרו בסוריה.**
איך השגת את המסמך הזה.
- ת. אני הבאתי אותו מסוריה, שלחו לי אותו משם.
- ש. **איך שלחו לך את זה.**
ת. דרך הצלב האדום.

בית משפט לענייני משפחה בקריית שמונה

ת"ע 15505-08-19 ס' נ' א' (המנוח) ואח'

ת"ע 15611-08-19 ס' נ' ע'

תיק חיצוני:

- ש. רשום במסמך שהאחים שלך ואמא שלך מכרו לך את כל החלקים שלהם בעיזבון של האבא ושילמת להם בדולרים.
- ת. לא, לא נכון.
- ש. כלומר המסמך אינו נכון
- ת. מסמך נכון במאת האחוזים
- ש. אז את מכרת להם או הם מכרו לך או לא מכרו לך
- ת. הם לא מכרו לי.

(עמ' 4, שורות 26 – 36, עמ' 5, שורה 1)

49. המבקשת לא הרימה את הנטל ולא הוכיחה כי לאביה המנוח היו אדמות בישראל בעת פטירתו. גם אם נקבל את הגרסה לפיה החזיק המנוח בעבר באדמות, שוכנעתי כי אדמות אלה ניתנו לידי בנו **** (ולאחריו התגלגלו לנכד ****) כך שבעת מותו לא החזיק בנכסים בישראל.

50. באשר למשיב 2. בתצהירו טען **** כי סבו המנוח **** נפטר בסוריה ואין לו כל נכסים על שמו בישראל – לא במקרקעין ולא בחשבונות בנק. **** העיד בחקירתו כי לסבו היו קרקעות אותן קיבל מאביו. כאשר נשאל אם אביו קיבל קרקעות מהסב ומכאן ניתן ללמוד כי לסב היו קרקעות השיב - "היו קרקעות" (עמ' 8, ש' 17-18).

"אבא שלי העביר לי אותן בשנת 92. הרישום היחידי שיש לנו זה במועצה המקומית. אין לאף אחד טאבו והסמכות היחידה היא למועצה המקומית ואני משנה זה משלם את המיסים למועצה. אני מדבר על כל האדמות. לאבא שלי משנת 92 אין אדמה." (עמ' 8, ש' 21-23)

51. כמו כן נשאל האם נכון שיש קרקעות בתוך מדינת ישראל, על כך השיב "נכון" (עמ' 9 שורות 15-16).

52. עדותו של **** תואמת את גרסתו של אביו המנוח והיא משתלבת במארג העובדות שהוכח בפני. לאב המנוח **** ז"ל היו אדמות ברמת הגולן בכפר **** ובסביבתו. ברם, עוד בטרם פטירתו הועברו אדמות אלה במתנה לבנו **** והלה בתורו העבירם לבנו **** שמחזיק בהן כבר שלושים שנה בקרוב.

53. משהגעתי למסקנה כי למנוח לא היו בעת פטירתו נכסים לא נותר אלא לקיים את שנפסק בבית המשפט העליון לעניין הסמכות הבין-לאומית:

"כפי שראינו, מקום מושבה של המנוחה בעת מותה לא היה בארץ אלא בארצות-הברית, והיא אף לא השאירה נכסים בארץ. אם נמצא כי התובענה עוסקת בירושתה של המנוחה

בית משפט לענייני משפחה בקריית שמונה

ת"ע 15505-08-19 ס' נ' א' (המנוח) ואח'

ת"ע 15611-08-19 ס' נ' ע'

תיק חיצוני:

נהיה חייבים לומר שלבית-המשפט המחוזי לא הייתה סמכות מבחינה בין-לאומית לדון בה,
ואף לשום בית-משפט אחר בארץ אין נתונה סמכות שיפוט בעניין"
(ע"א 2846/03 מיום 29.11.2004 פורסם במאגרים)

סוף דבר:

54. המבקשת לא הצליחה להרים את נטל ההוכחה שבעת פטירתו של האב המנוח הוא החזיק
בנכסים בישראל. מאחר שבעת פטירתו אף לא היה תושב ישראל לא קיימת כל זיקה הקושרת
את המנוח לישראל ואשר מקנה סמכות לבית המשפט להעניק צו ירושה. על כן הבקשה למתן
צו ירושה נדחית.

55. בנסיבות העניין לא מצאתי כי יש לעשות צו להוצאות ואני מורה כי כל צד יישא בהוצאותיו.

56. ניתן לפרסם את פסק הדין בהשמטת פרטים מזהים.

המזכירות תמציא לצדדים ותסגור את התיק.

ניתן היום, י"א אדר תשפ"א, 23 פברואר 2021, בהעדר הצדדים.

רון ארנון, שופט